

Don Bosco

VLAANDEREN

nr. 4 | juli - augustus 2018 | 122ste jaargang | tweemaandelijks tijdschrift voor de beweging rond Don Bosco | kantoor van afgifte: 3000 Leuven mail | P209042

Bewogen jongeren

Hoofdredacteur

Brecht Nuyts

Adviesraad

Jos Claes
Pascale Laevens
Simon Nongrum
Bram Reekmans
Jurgen Renders
Laurens Vanderbrugghen
Firmin Vanspauwen
Mirte Wolfs

Eindredactie en redactieadres

Don Bosco Media
Naamsesteenweg 37
3001 Heverlee
mirte.wolfs@donbosco.be

Adreswijziging

Don Bosco Vlaanderen
Fr. Gaystraat 129
1150 Brussel
centrale.propaganda@donbosco.be

Verantwoordelijke uitgever

Wilfried Wambeke, provinciaal
Fr. Gaystraat 129
1150 Brussel
wilfried.wambeke@donbosco.be

Lay-out en druk

Drukkerij Van der Poorten nv
3010 Leuven
100% klimaatneutrale drukkerij

De bijdragen verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de auteur.

Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco Vlaanderen.

In Vlaanderen:

www.donbosco.be
www.kerknet.be/organisatie/
zusters-van-don-bosco

In de wereld:

www.sdb.org
www.cgfmanet.org

Don Bosco Vlaanderen is een gratis blad. Giften zijn daarom steeds welkom op het onderstaande adres en rekeningnummer, met vermelding van 'Don Bosco Vlaanderen':
Don Bosco Centrale vzw
Fr. Gaystraat 129
1150 Brussel
Tel. 02 771 21 00
IBAN: BE27 4272 1008 4573
BIC: KREDBEBB

inhoud

3

Ingeblikt

4

Genieten van
zoveel positief
en enthousiast
engagement

6

Youth for
Change

8

Basishoudingen van
de opvoeder:
geïnspireerd,
geëngageerd

9

Don Bosco
spreekt over
spel en vreugde

10

Jongeren
in beweging
voor het Zuiden

12

Be positive,
Alora!

13

Blij met de weg
die ik heb afgelegd

18

We waren bang ...
maar het 'geloof'
doet wonderen

20

Bidden op bed
is voor mij een
dagelijks ritueel

21

3 vragen aan:
Daphné Holvoet

22

Cultuur

23

In memoriam

24

Ruggespraak

Evangelische vreugde in het engagement van jongeren

Wie spiegelt er zich niet regelmatig aan cijfers en resultaten om meer controle en zelfvertrouwen te krijgen?! 's Morgens al op de weegschaal, op het werk, online en zelfs onder de lakens. Maar wanneer we naar onze kinderen kijken dan bewonderen we net datgene wat we van onszelf niet willen zien: hun kwetsbaarheid, hun groeimarges, hun impulsiviteit. Ze zijn zo mooi bezig wanneer ze precies die dingen zo zichtbaar maken in hun alledaagse bezigheden. Zo gebeurt het elk weekend op onze sportvelden wanneer jonge voetballertjes na een verloren wedstrijd al huilend hun tegenstanders en de scheidsrechter een hand geven. In dat kleine groot gebaar zitten de ingrediënten van het leven: emoties en gevoelens, actie en spanning, passie, kwetsbaarheid, respect en vriendschap, jezelf zijn ...

Het brengt me bij het verhaal van een enthousiaste rijke jongeling die zich bij Jezus aanmeldt (Mc 10, 17-25) met de vraag "hoe hij in de hemel kan geraken". In de plaats van enkele tips & tricks van Jezus te kunnen kopen of

krijgen, keek diezelfde Jezus hem liefdevol aan en de jongen merkte dat hij (voorlopig) tekort schoot. Daarop ging hij diep teleurgesteld heen ... In deze ontmoeting leert Jezus ons hoe wij moeten omgaan met grenzen in ons engagement. En als we toch eens op ons gezicht gaan, God zal nog steeds liefdevol kijken. Het blijft echter onze opdracht om creatief op zoek te gaan naar wegen om onze doelen te bereiken.

Dezelfde evangelische vreugde vinden we in het engagement van onze Don Boscojongeren.

Dit magazine getuigt van hun grenzeloze betrokkenheid in de wereld en naar elkaar. We reizen even met hen mee naar Kortrijk, Hechtel, Genk, Brussel, Amsterdam, Krakau, Swaziland, Benin, enz ... Hun verhalen zetten mogelijk ook jou in beweging!

Genieten van zoveel positief en enthousiast engagement

Mia ... het kan de naam zijn van een buurvrouw om de hoek of een vrouw die je gisteren tegenkwam in de winkel! In Don Bosco Hechtel komt er echter geen vrouw aanlopen als je *Mia* roept. Daar staat MIA voor *Moni In Actie*. En van actie gesproken ... Als leerkracht van het Don Boscocollege te Hechtel kan ik je vertellen dat er elke middag actief en enthousiast gespeeld wordt door die moni's. Wie zijn zij en wat houdt dat begrip *moni* in? Tijd om dat hier eens uit de doeken te doen.

Leerlingen van het vierde, vijfde en zesde jaar krijgen elk schooljaar de kans om zich te engageren als

moni op school. Dat betekent dat ze tijdens de middag de eerste- en tweedejaars enthousiast entertainen. De leerlingen van het vierde en het vijfde zijn onze moni's, maximum zes leerlingen van het zesde jaar zijn onze hoofdmoni's. Begin september kunnen geïnteresseerde leerlingen zich inschrijven tijdens een infomiddag. Vervolgens wordt er een spellijst opgesteld zodat er voor elke dag voldoende moni's zijn om het middagspel te begeleiden. De meeste moni's komen niet enkel op hun 'verplichte' dagen. Begin september starten we vaak met een honderdtal moni's, een mooi aantal om maar even duidelijk te maken hoeveel geëngageerde jongeren we op onze school kunnen vinden.

Naast het middagspel zijn er activiteiten waarbij de school rekent op de groep moni's. Zo helpen ze achter de toeg bij *Back to Chrysostomos*, een activiteit op een vrijdagavond voor alle oud-leerlingen. Er staan

ook altijd verschillende moni's paraat om te helpen op de eetdag van onze school en de moni's verwelkomen eveneens toekomstige nieuwe leerlingen tijdens de inschrijvingsdag. Op deze dag kunnen nieuwe jongeren het middagspel in levende lijve ervaren, terwijl onze moni's zich helemaal uitleven.

Natuurlijk appreciëren leerkrachten, medeleerlingen en de school hun inzet. Daarom wordt de monigroep één keer per trimester getrakteerd op een moni-activiteit, bijvoorbeeld met monibowling, een ijsje eten ... Deze activiteiten vinden meestal plaats op woensdagmiddag. Enerzijds is dat natuurlijk heel leuk, maar anderzijds vragen die activiteiten eveneens opnieuw tijd. Toch dagen er altijd heel wat moni's op, en creëren ze een gezellige en groepsvormende sfeer!

Buiten het middagspel, de schoolse en de ontspannende activiteiten, is er het befaamde bergkamp in Oostenrijk; bekend in Hechtel en omstreken. Elk jaar vertrekken we met meer dan tweehonderd mensen richting Stanzach in Oostenrijk. Tien dagen verblijven we daar en wandelen is onze hoofdactiviteit. Wandelen? Ja zeker, wandelen! 's Avonds, op vrije momenten, in de bergen ... zorgt de moniploeg voor het nodige entertainment. Al vanaf februari start een dertigtal moni's met de voorbereidingen van dit kamp: spelen maken, tafelanimaties bedenken, bezinningen uitwerken, enzovoort. Geweldig en zo knap om te zien, wij kijken met fierheid toe.

Aandachtige lezers merken echter dat er maar een dertigtal moni's meekunnen op kamp. Naast al deze zonneshijn heeft de moniwerking, jammer genoeg, ook een donker kantje. Begin september mogen de moni's zich kandidaat stellen voor het bergkamp. Er wordt gekeken naar de inzet op het middagspel en hun ontwikkeling tijdens de stagegesprekken. Begin februari volgt het meest pijnlijke moment in het jaar: dé keuze van de moni's. De voorbije jaren moesten we meer dan

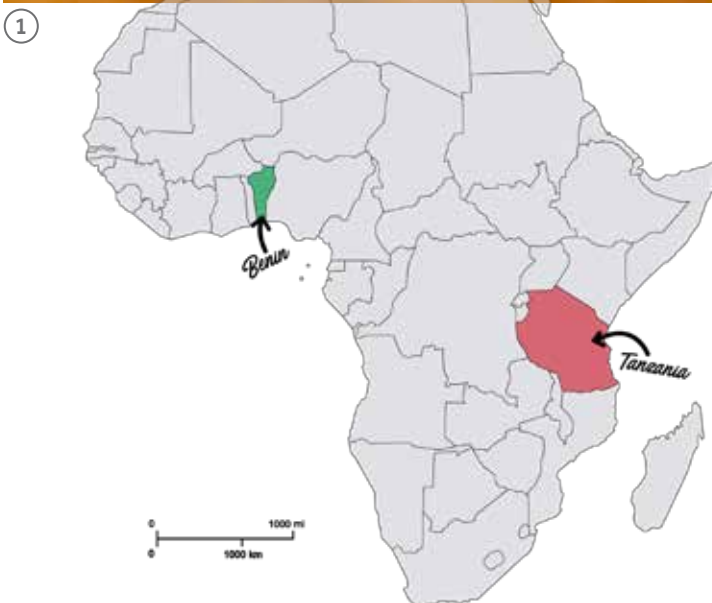
de helft van de kandidaten teleurstellen, zowel voor hen als voor ons is dat geen fijn moment. Niemand die zich zo engageert, verdient het om het einddoel niet te halen. Toch vindt die keuze elk jaar plaats en wordt de Oostenrijkdroom van verschillende gemotiveerde jongeren doormidden geprikt.

Ikzelf ben één van de drie leerkrachten die de begeleiding van de moni's op zich neemt. Elk jaar opnieuw vind ik die keuze vreselijk en oneerlijk. Het is niet correct, maar het is ook niet efficiënt om te veel moni's mee te nemen. Enerzijds laat ik met pijn in het hart moni's thuis, maar anderzijds zie ik jongeren in september voorzichtig starten als moni, om vervolgens tijdens het jaar open te bloeien tot een verantwoordelijk en bezielende moni. Dat geeft mij en mijn andere twee collega's zo'n voldoening!! Ik kan alleen maar hopen dat de MIA's in Hechtel nog lang zullen bestaan zodat we kunnen genieten van zoveel positief en enthousiast engagement. ○

Youth for Change

Bruggen bouwen tussen België, Benin en Tanzania

②

In het kader van haar werking rond wereldburgerschapeducatie in het secundair onderwijs bouwt VIA Don Bosco bruggen tussen scholen in België en elders in de wereld [foto 1]. Het project 'Youth for Change' brengt Belgische jongeren samen met leeftijdsgenoten uit Benin en Tanzania. Gedurende een leertraject van 2 jaar werken ze samen rond de Duurzame Ontwikkelingsdoelen (SDG's). Het eerste jaar staat in het teken van bewustwording en

Leerling uit Aalst (links) en leerlingen uit Don Bosco Cotonou werken samen aan hun project rond duurzaamheid.

3

de voorbereiding van een uitwisselingsreis die op het einde van het eerste jaar plaatsvindt. Op de foto's zie je een school uit Aalst op uitwisselingsreis in Benin, waar ze hun leeftijdsgenoten uit de Don Boscoschool in Cotonou (stad in het Zuiden van Benin) ontmoeten [foto 2]. Gedurende bijna twee weken wisselden ze uit over duurzame ontwikkeling en projecten daaromtrent die ze samen willen realiseren [foto 3]. Volgend schooljaar

zullen ze samen de projecten uitvoeren, elk in hun eigen school, maar met overleg via Skype, Facebook en andere communicatiekanalen. Op die manier wordt het engagement van de jongeren voor een betere wereld versterkt. Cathia (17 jaar) uit Aalst vat mooi samen waar het project 'Youth for Change' om draait: "Wij zijn de volgende generatie en we kunnen helpen om van de wereld een betere plek te maken voor ons allen." ○

Basishoudingen van de opvoeder: geïnspireerd, geëngageerd

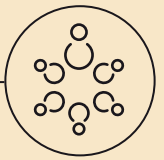
Het is lang geleden en toch kan ik me moeiteloos herinneren welke leerkrachten me vroeger op school wisten te boeien. Natuurlijk spreekt het ene vak je al meer aan dan het andere maar het intrigeerde me evenzeer wie de persoon was die voor de klas stond en wat hem bezielde. Ik zocht en luisterde naar de mens áchter de leerkracht, wilde weten waarvoor hij stond, probeerde tussen de regels te lezen. De inzet voor een vak nam toe naarmate het respect groeide en de geloofwaardigheid overeind bleef. Of iemand echt iets te vertellen had en er consequent naar handelde, werd stilzwijgend afgetoetst. Waar of bij wie iemand zijn motivatie, zijn inspiratie haalde, wekte mijn interesse. De gedrevenheid en het enthousiasme van lesgevers werkten daarbij aanstekelijk. Mensen met een visie, met een persoonlijke overtuiging wisten meer te bemoedigen en dieper te

raken dan wie zich neutraal opstelde of verschool achter vage, nietszeggende quotes.

Jongeren mogen dan misschien veel belang hechten aan het uiterlijke, ze zijn ook gevoelig voor de binnenkant. Ze doorprikken vlug de schone schijn en betrappen ons, volwassenen, gemakkelijk op tegenstrijdigheden tussen wat we zeggen en wat we doen. Die kritische kijk helpt om te onderscheiden waar het op aankomt maar houdt ons ook een spiegel voor. Ben ik wat ik schrijf? Doe ik wat ik zeg? Leef ik wat ik nastreef? Geloof ik wat ik verkondig? Het hoeft allemaal niet perfect, als de eerlijke bedoelingen maar voelbaar zijn. Jongeren hebben antennes voor de betrouwbaarheid van een levensstijl, voor de openheid van geest, voor de inspiratie die iemand beweegt. Die verwerven en verfijnen ze via het samenwerken met anderen. Wie Don Bosco leert kennen ervaart zijn zorg om dingen te realiseren 'voor, met en door jongeren'. En kan ook niet om zijn bezieling heen, de diepe Godsverbondenheid die hem dreef en die hij wilde delen en doorgeven.

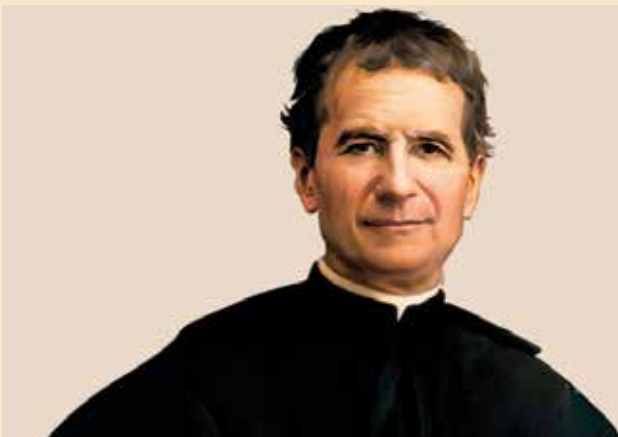
Het opvoedingsproject laat er geen twijfel over bestaan: *'Als opvoeder werk je vanuit een doorleefde inspiratie. Je staat open om je persoonlijke overtuigingen te laten verrijken en kleuren door de salesiaans-christelijke wortels en eigenheid van je organisatie' (OP).*

Een opvoeder staat dus niet onbewogen langs de zijlijn maar voelt zich betrokken, handelt met hart en ziel, moedigt jongeren ook aan om zich in te zetten voor de samenleving. *'Solidariteit, gelijkwaardigheid, een democratische aanpak, verantwoordelijkheidszin en een kritische geest kenmerken dat engagement' (OP).* Het zijn ook de bouwstenen voor een goede speelpleinwerking, voor een kansrijke opvoeding. Ze worden met de papepel ingegeven of gaandeweg ontdekt. Het is deugddoend om te zien hoe jongeren elkaar aansteken, hun talenten en krachten bundelen voor het welzijn van anderen. Met verve, met de glimlach, speels en supergemotiveerd, kortom 'plezierig geëngageerd'! ○

Don Bosco spreekt:

over spel en vreugde

Spontaan groeit er verbondenheid en zorg voor elkaar. Vreugde maakt van ons mensen zoals God ze droomt: vrij, gelukkig, ontplooid, geëngageerd en gul delend. Gods liefde wordt tastbaar en concreet als er vreugde heerst. Daarom heb ik er altijd naar gestreefd om van het Oratorio een ruimte te maken waar vreugde kon opleven. Sport en spel, zang en muziek, toneel en voordracht, feesten en vieringen waren daarvoor dankbare hefbo- men. Het belangrijkste woord daar- bij is 'samen'. Als opvoeder hoor je tussen de jongeren te zijn, zelf vreugde uit te stralen en hun levensvreugde te stimuleren en te delen. Begin dus je dag alvast met een glimlach!

Levensvreugde is voor mij als zuurstof. Als kind was ik al een animator. Wanneer ik de 'bonte bende' op de Bechhi mocht entertainen met mijn goochelkunsten of jong en oud 's avonds kon boeien met het vertellen van verhalen, was ik trots en gelukkig. Tijdens mijn humanioratijd in Chieri moest ik op eigen benen staan. De vriendengroep van de 'club van de vrolijkheid' die daar ontstaan is, heeft veel voor mij betekend om mijn puberteit zonder kleerscheuren door te komen. Later heb ik bij Philippus Neri en Franciscus van Sales ook spirituele bronnen gevonden die de betekenis van de levensvreugde onderstreepten. Zij gaven een fundament aan mijn overtuigingen: een vreugdevol klimaat heeft een onschatbare helende en vormende kracht. Levensvreugde is onmisbaar in de opvoeding. Waar vreugde is, komt energie en creativiteit vrij en worden talenten gestimuleerd. Jongeren krijgen in zo'n klimaat het gevoel geaccepteerd te zijn, wat hun het nodige zelfvertrouwen bijbrengt.

Jongeren in beweging voor het Zuiden

In de vakantie werken aan een warm en vruchtbaar klimaat

Ik citeer uit een column van Herman Loos, socioloog aan de KU Leuven: "En zijn ze werkelijk zo talrijk, de jonge mensen die zich geen zak aantrekken van hoe deze wereld evolueert? Wat moet een samenleving eigenlijk met dit nul-engagement?" We lezen en horen het wel vaker dat "jongeren niet meer geëngageerd zijn en enkel nog maar aan hun computer of smartphone zitten", ... Wij, vrijwilligers van Jeugddienst Don Bosco, willen het tegendeel beweren. Dagelijks merken wij dat jongeren nog steeds zin hebben om zich vrijwillig in te zetten voor de samenleving: ze volgen een animatorcursus en blijven enkele zomers plakken op het speelplein, ze zijn gids op een Turijnreis, ze zitten in een werkgroep van een Europees project, ze stampen een nieuw speelplein uit de grond ... Laten we inzoomen op een concreet voorbeeld. Deze zomer vertrekken acht (8) Vlaamse jongeren met Jeugddienst Don Bosco naar Zambia om er een maand mee te draaien in een Don Boscogemeenschap. Wij brachten hen samen voor een kort interview.

Dag iedereen, jullie vertrekken deze zomer naar Zambia om een maand vrijwilligerswerk te doen. Wat zijn de verwachtingen?

Jasper: Graag wil ik een realistischer beeld krijgen van Zambia en Afrika. Ook kritischer gaan nadenken over het leven hier België en daar in het Zuiden. Daarnaast wil ik een nieuwe cultuur leren kennen en me als vrijwilliger ten volle 'smijten'.

Raf: Ik wil een fantastische tijd beleven en mezelf tegenkomen en leren kennen. De cultuuruitwisseling met de plaatselijke jongeren en deze groep spreekt mij heel hard aan.

Waar kijken jullie vooral naar uit? Want er staat jullie ongetwijfeld een heel avontuur te wachten.

Rayan: Ik kijk ernaar uit om een ander inzicht te krijgen in het leven. Ik wil kritisch zijn tegenover mijn leven en hoe goed ik het soms wel heb.

Elise: Ik kijk uit naar de kennismaking met de cultuur maar ik ben ook heel erg benieuwd naar de lokale kerkgemeenschap en hoe de misvieringen er verlopen.

Jozefien: Ik kijk ernaar uit om de mensen van vorig jaar terug te zien en hoop dat alles goed gaat. Ben zeker benieuwd of er voortgang is in het project.

Jullie treden in het spoor van Don Bosco als salesiaanse vrijwilligers. Hoe denk jij een Don Bosco te kunnen zijn tijdens deze reis?

Maria: Net zoals Don Bosco met de plaatselijke kinderen en jeugdleiders er een leuke tijd van maken.

Rayan: Als leerling van een Don Boscoschool voel ik mij ▷

geïnspireerd om voor Afrikaanse jongeren en kinderen iets te betekenen, soms gewoon door er te zijn.

Elise: Door mezelf te integreren in de cultuur en leefwereld van de jongeren, interesse te tonen in de jongeren en kinderen. Verder wil ik een leuke tijd met hen beleven en ze als gelijkwaardig beschouwen.

Jullie kiezen ervoor om met een Don Bosco-organisatie vrijwilligerswerk te doen. Dit wil zeggen dat je ook zeker in contact gaat komen met het spirituele en de geloofsbeleving in een andere context. Wat denk je hierbij te ervaren?

Rayan: Als Moslim zou ik graag onze twee godsdiensten samen willen brengen. Ik wil iets leren van de katholieke godsdienst maar ook iets van de Islam meegeven aan de anderen.

Elise: Ik wil vooral inspiratie en ervaringen opdoen om dan als persoon mezelf in het leven verder te ontwikkelen.

Jozefien: Ik denk dat openheid en het leren van elkaar hierin belangrijk is. Openstaan voor andere gebruiken en manieren van geloofsbeleving, dit respecteren en er ook iets van meepikken.

Rayan, Elise, Jozefien, Jasper, Raf en Elise kiezen net zoals vele anderen, er bewust voor om deze zomer een interculturele ervaring op te doen als vrijwilliger in

een salesiaanse context. Gedurende de hele voorbereiding merken we dat zij enorm gemotiveerd en geïnteresseerd zijn om er een geweldige trip van te maken. Ze staan kritisch tegenover vooroordelen en stereotypes, ze willen kennismaken met een cultuur die nieuw is voor hen. Ze willen dit ervaren als vrijwilliger met andere jongeren en kinderen. Ik denk dat we hier zéker NIET spreken van een nul-engagement. Als vrijwilliger, personeelslid en volger van de salesiaanse werkwijze, ben ik ervan overtuigd dat jongeren nog héél veel in hun mars hebben, zich inzetten voor anderen en bijdragen tot een warme samenleving. Misschien moet dhr. Herman Loos maar eens langskomen op een school, speelplein of andere werking van Don Bosco. Hij zal aan den lijve ondervinden wat 'honderd-', neen, 'duizend-engagement' betekent.

Je kunt de Zambiagroep deze zomer volgen via www.jdbwereldwijd.wordpress.be. ○

B. en Carine Dirkx (Junitas vzw)

Blij met de weg die ik heb afgelegd en waar ik nu al sta

In het begin is alles nieuw en vraag je je af hoe het allemaal zal lopen. Ik ben in een voorziening geplaatst omdat het op school erg moeilijk werd. Ook tijdens de opstartfase in het jongenstehuis was het voor mij zware opdracht om naar de lessen te gaan. In overleg met de begeleiding, de school en het CLB hebben we toen verschillende trajecten afgewogen en zijn we een bepaalde weg ingeslagen.

Daarnaast had ik problemen bij het plannen van activiteiten: door mijn drukke agenda kwam ik overal te

laat. Dit belemmerde mij in mijn functioneren en dat was vaak vervelend voor de mensen met wie ik in contact kwam. Samen hebben we allerlei manieren gezocht om uiteindelijk tot de juiste aanpak te komen. Vandaag ben ik in staat om mijn dag gesmeerd te laten verlopen.

Ik ben blij met de weg die ik heb afgelegd en waar ik nu al sta. In de leefgroep bouw je een band op met je medebewoners en door met hen te praten over mijn problemen, voelde ik me gesteund. Tijdens mijn verblijf in het jongenstehuis ben ik volwassener geworden en kan ik mijn traject nu op een andere manier bekijken. Dat heeft een positieve invloed op mijn verblijf in de leefgroep en het leven daarbuiten.

De meeste personen in mijn omgeving (hobby, kennissen, klasgenoten...) zijn niet op de hoogte van mijn situatie. Ik vind het niet belangrijk dat mijn vrienden weten waar ik verblijf, het verandert niets aan mij als persoon, ik zie ook niet in waarom zij dat zouden moeten weten.

In de leefgroep en daarbuiten heb ik een hobby die uitgegroeid is tot een passie. Deze hobby helpt me bij mijn persoonlijke groei en dat is voor mij belangrijk. Het motiveert mij en houdt me bezig in de weekends en door de week. Aan de ene kant kruipt er heel wat energie in maar omdat ik het zo graag doe, geeft het me ook veel voldoening. Ondertussen gaat het schooltraject terug de goede richting uit, we zijn nu bijna op het einde van het schooljaar. Normaal gezien behaal ik dit schooljaar mijn attest voor de tweede graad secundair onderwijs. Daarnaast gaat het plannen ook beter en kom ik tegenwoordig minder vaak te laat. De begeleiders hebben me geholpen op verschillende vlakken en daar ben ik hun erg dankbaar voor.

Ikbal Berber & Sterre Raymaekers (Don Bosco Straatvisie)

Be positive, Alora!

Onze organisatie

Junitas vzw is erkend door het Agentschap Jongerenwelzijn. De J staat voor 'jeugd', 'jongeren', UNITAS staat voor 'samen', 'bijeën'. Op 1 januari 2017 besloten we om met onze twee kleine organisaties binnen de bijzondere jeugdzorg, nl. vzw Jongerenwerking Don Bosco Genk en vzw Huis De Weijers, de handen in mekaar te slaan en te fusioneren. Junitas is een jonge vzw maar tegelijkertijd een organisatie die al heel wat ervaring in zich draagt en kan terugkijken op een rijke geschiedenis van de drie unieke deelwerkingen.

Meer informatie kunt u vinden op www.junitas.be.

Ikbal is 27 jaar oud en komt al bij Don Bosco Straatvisie sinds 2015. Voordat hij hier kwam, gokte en blowde hij veel. Hij werkte hard in de illegale wereld waardoor hij in de problemen kwam. Hij had geen financiële stress en kon alles kopen wat zijn hart begeerde. De keerzijde van de medaille was de onzekerheid over zijn toekomst, hij bouwde niets op. Hij leefde van dag tot dag en verloor zichzelf in gokspelen en drugs.

Via Facebook kwam Ikbal bij Don Bosco Straatvisie terecht, hij meldde zich aan en wou een andere wending aan zijn leven geven. Twijfelend kwam hij binnen maar geleidelijk aan geraakte de jongeman geïnspireerd en verbonden met de anderen. Hij zag dat hij niet de enige was die op zoek was naar zichzelf. In de loop van de tijd heeft Ikbal bij Don Bosco een hele ontwikkeling meegemaakt. Door middel van de bijeenkomsten en trainingen worden jongeren uitgenodigd om over zichzelf na te denken en leren ze hoe je gevoelens in woorden kunt omzetten. Hierdoor leren ze voor zichzelf betere regels op te stellen.

"Don Bosco Straatvisie heeft mijn ogen geopend", zegt Ikbal. Voordien stelde hij zich gesloten op: hij zag geen ▸

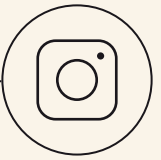

meerwaarde in het delen van emoties of ervaringen en deed het daarom niet. Nu ziet hij de waarde in van een normaal leven waarin hij hoopt minder zorgen te hebben. Don Bosco Straatvisie draagt hieraan bij. Wij zetten in op stabiliteit en motiveren om problemen onder ogen te durven komen en aan te pakken. Dat is het wat hij nodig had.

Hij herinnert zich nog een wandeling door het meditatiebos van Don Bosco in Assel. Met een draagbare muzikspeler op zijn schouder, maar de beats moesten uit. De stilte overviel hem. We hebben toen uitgebreid gesproken over zijn verslaving; hij was toen twee weken gestopt met blowen. De verslaving zorgde voor veel stress en slaapproblemen. De wens om te stoppen is groot, maar afkickverschijnselen maken het moeilijk. Zo gaat hij tandenknarsen, is hij voortdurend op zoek naar afleiding om de stress aan te kunnen. Ondersteund door zijn nieuwe omgeving, humor en zijn positieve ingesteldheid, werkt hij elke dag aan zijn herstel.

Zijn nieuw Don Bosco-avontuur gaat naar Swaziland. Hij is geselecteerd voor een groepsreis van Don Bosco SAMEN. Voor deze reis krijgen jongeren uit de hulpverlening, de kans om een reis te maken naar het buitenland. Tijdens deze reis ontmoeten zij jongeren in Afrika die aanlopen tegen soortgelijke situaties, maar in een compleet andere wereld zijn opgegroeid. Ze gaan met elkaar in gesprek rondom verschillende thema's zoals 'zelfstandigheid'. Samen ontdekken ze de verschillen en overeenkomsten. Voor elke jongere zal dit een andere ervaring met zich brengen. We hopen dat hij met nieuwe inzichten en meer zelfvertrouwen terugkeert, die hij goed kan gebruiken om zijn struggles te overwinnen. En zoals Ikbal altijd zegt: "Be positive, Alora!"

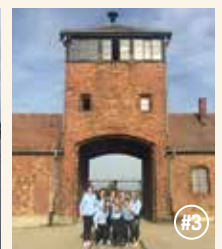
Leerlingen van Don Bosco Kortrijk

Kortrijkse meisjes stonden hun mannetje op de Salesiaanse Spelen in Krakau

#1 De meisjes van ons zaalvoetbalteam zijn dit jaar naar Krakau in Polen getrokken om deel te nemen aan de Salesiaanse Spelen. Op dat toernooi komen Don Boschoscholen van over heel de wereld samen. Er zijn voetbal-, volleybal-, basketbal- en tafeltenniscompetities voor zowel jongens als meisjes. Dit jaar waren er ploegen uit Europa, Zuid-Amerika en Afrika. Dat zagen wij als een ideale kans om nieuwe vriendschappen op te bouwen.

#2 Polen ligt niet naast de deur, dus namen we het vliegtuig. De vlucht verliep vlot en iedereen had er super veel zin in! Met de nodige positieve spanningen begonnen we aan de voetbalcompetitie. We speelden deze keer niet in een zaal maar buiten op kunstgras, wat natuurlijk een grote aanpassing was. Onze eerste match verloren we tegen een sterke ploeg uit België, maar we lieten ons hoofd niet hangen. De volgende matches wonnen we en bereikten de finale. Onze tegenstander was de ploeg waarvan we verloren tijdens de eerste wedstrijd, waardoor we met stress aan de aftrap verschenen. Jammer genoeg waren we niet sterk genoeg en verloren we met 4-2, wat natuurlijk een enorme teleurstelling was na onze winst van vorig jaar in Sevilla. Naast de competitie konden we ook genieten van prachtige bezoeken.

Als eerste bezochten we de zoutmijnen, wat enorm mooi was.

#3 De dag erna brachten we een bezoekje aan Auschwitz en Birkenau, bekend door de concentratiekampen uit WOII. Onder een stralende zon werden we door Auschwitz rondgeleid. Een heel interessant maar heftig bezoek!

Ook konden we een stukje cultuur opsnuiven. We gingen naar een optreden van een lokale volksdansgroep ... het bleek niet helemaal ons ding te zijn.

#4 We bezochten de prachtige stadskern waar er enorm veel terrasjes, toffe straatmuzikanten en kleine winkeltjes waren. We genoten van elk moment!

We beleefden de tijd van ons leven en willen daarom twee mensen in de bloemetjes zetten. Stijn Declercq en Sabine Tytgat zijn vier jaar lang onze coaches geweest. Op woensdagmiddag stonden ze ons langs de zijlijn aan te moedigen en twee keer zijn ze met ons naar de Salesiaanse Spelen getrokken: een dikke merci vanwege de hele ploeg!

Meer informatie? Check Don Bosco Digitaal nr. 20 (2018) voor uitslagen en een algemeen verslag door Herman Cauwenberghs (PGSI Vlaanderen).

Jammer genoeg zat onze laatste reis met het meisjesteam er op. Volgend jaar gaat er terug een jongensteam de kleuren van Don Bosco Kortrijk verdedigen op de Salesiaanse Spelen. We wensen hun alvast veel succes toe!

Kunstwerk: Leerlingen uit de studierichtingen mechanica, lassen, hout, elektriciteit en ICT werkten samen aan dit afscheidscadeau voor de salesianen.

Leven op school is
Je met elkaar verbinden: face tot face of online.

Leven op school is
Scheuren van vertrouwen weer aan elkaar lassen.

Leven op school is
Na een slag van de hamer de stekker weer insteken
Zodat het weer licht wordt.

Leven op school is
Draaien en frezen tot je de juiste vorm van samenleven hebt gevonden.

Leven op school is
De kraan van liefde nooit dichtdraaien.

We waren bang ... maar het 'geloof' doet wonderen

Op 20 mei spraken Hoan Xuan Pham en Cirilo de Deus, twee jonge salesianen, hun eeuwige geloften uit in de Don Boscokapel van Hechtel. Ze kiezen ervoor om levenslang God te dienen in de nabijheid van jongeren. Enkele jaren geleden kwamen ze als missionaris uit Vietnam en Oost-Timor naar België, een land waar ze zich veel vragen bij stelden. Is de Europese cultuur wel iets voor ons? Wat hebben wij als Aziaten te bieden aan een volk dat al zo lang katholiek is? Welke rol kunnen wij opnemen in zo'n sterk ontwikkeld land? Ondertussen kunnen ze erom lachen en beginnen ze hun draai te vinden. Ze laten zich niet ontmoedigen door twijfels en geloven in een mooie toekomst.

Hoe hebben jullie naar de viering op 20 mei toegeleefd?

Cirilo: De omstandigheden waren niet ideaal want ik zou al eerder in Amsterdam mijn geloften hebben uitgesproken, mocht de persoon die met mijn portefeuille aan de haal ging, daar niet anders over beslist hebben. Zonder mijn papieren mag ik België niet verlaten.

Hoan: Ik woon in Hechtel en kon de voorbereidingen van dichtbij volgen. We werden door vele mensen geholpen. Jonge medebroeders namen de algemene organisatie op zich, knutselden een zangkoor en een eucharistieviering in elkaar en de Medewerkers van Don Bosco Hechtel verzorgden de receptie samen met mensen uit het Don Boscokoor.

Cirilo: Het voorbije jaar hebben Jos Claes en Marc Vanhoutte, twee ervaren salesianen, ons spirituele begeleiding aangeboden. We stonden regelmatig stil bij een salesiaanse invulling van de drie geloften: kuisheid, armoede en gehoorzaamheid. Deze geloften zijn niet vanzelfsprekend en vragen om oefening, dialoog en bezinning.

7 weetjes over Hoan & Cirilo

1. Hoan werd eerst dierenarts, alvorens hij aanklopte bij de salesianen.
2. Cirilo wilde de wereld ontdekken en koos daarom voor een leven als missionaris.
3. Als topfavoriet voor het WK voetbal schuift Hoan Spanje naar voren.
4. Cirilo denkt dat Frankrijk met de beker gaat lopen.
5. Hoan's nichtje is getrouwd met een Belg.
6. Tussen de geboorte van Hoan en Cirilo zitten er 389 dagen en 7.189 km met de wagen.
7. Naast Don Bosco is de favoriete heilige van Hoan een Belg, pater Damiaan, die van Cirilo

Hoan: Op andere plaatsen in de wereld verloopt die voorbereiding op een gelijkaardige manier maar in België merk je dat alles spontaner kan verlopen. De afstand tussen bijvoorbeeld de provinciaal en zijn jongste medebroeders is hier klein. Die broederlijke omgang geeft ons vertrouwen om zo goed mogelijk salesiaan te zijn.

Met welk gevoel blik je terug op deze keuze?

Cirilo: Ik vind het vooral spannend. In het Nederlands is er ook iets gekks bij de uitspraak "geloften afleggen"; alsof het dan gedaan is. Nee, dan begint het juist. Want nu moet ik voor altijd kuis zijn, sober leven en gehoorzaam zijn! (lacht) Maar het is een keuze die ik volledig vanuit mijn vrije wil heb gemaakt en daar ben ik echt blij om.

Hoan: (lacht) Ja, nu begint het pas! Wanneer we op de grond lagen, kreeg ik een bijzonder gevoel. Het ritueel gaf me de mogelijkheid om in aanwezigheid van honderden mensen me volledig te kunnen concentreren op het gebeuren. Ik stond toen stil bij de vraag: "Waarom moet ik altijd salesiaan zijn?" Vanuit mijn hart kwam er het antwoord: omdat het mij heel gelukkig maakt. Ik kan nu ten volle het leven leiden waarvoor ik heb gekozen.

Cirilo: Dat vond mijn vader heel belangrijk: kiezen voor een leven dat ik wil leiden en niet wat hij of mijn moeder voor me in gedachten had. Dat mijn ouders vanuit de andere kant van de wereld voor me supporteren, waardeer ik enorm.

Waarover ging jullie dankwoord?

Cirilo & Hoan: Wie we nu zijn, wat er nu gebeurt en wat er daaruit kan voortvloeien, hebben we te danken aan zovele mensen: de begeleiding, de medewerkers, de mensen die de viering hebben voorbereid, de familieleden die ons een hart onder de riem steken, onze medebroeders en meer specifiek de provinciale raad. We hebben van hen veel steun ontvangen, ook al hebben we openlijk onze twijfels voor dit leven geuit. We waren bang dat we niet sterk genoeg zouden zijn. Ze hebben geduld en liefde getoond, en Wilfried Wambeke, de provinciaal, zelf zei: "Je bent een goede salesiaan". En als hij dat al zegt, dan zal het wel waar zijn! (hilariteit) ○

Bidden op bed is voor mij een dagelijks ritueel

Ik wil jullie meenemen naar mijn 'huis', mijn internaatkamer in Groot-Bijgaarden. Het is 22.00 uur, tijd om te gaan slapen maar ik kruip niet in mijn bed zonder er eerst rustig op te gaan zitten. Dat heb ik van oma geleerd.

Als kind woonde ik bij mijn grootouders, samen met mijn nicht en tantes. Mijn oma is gelovig en nam ons elke zondag mee naar de kerk. 's Avonds hadden we zo ons eigen ritueel. Wij gingen naar de woonkamer en wie wou, nam de leiding over het gebed. Ik bleef dat elke avond doen, hoe laat het ook was.

Dit is mijn moment. Iedereen is op de eigen kamer en het wordt rustig, er is tijd om God te danken. Hij heeft mij de hele dag geholpen en dat maakt mij heel dankbaar. Ik vraag Hem elke dag om mijn familie en de hele wereld te steunen en eindig met een kruisteken. Zo kan God mij verder beschermen.

Op mijn kamer hing er altijd een paternoster. Als ik op vakantie ging, nam ik die mee, zo kon God met mij meegaan en mij beschermen. Jammer genoeg ben ik die vergeten bij mijn tante in Frankrijk. Door hierover te vertellen om dit artikel te schrijven, wisten de zusters dat ik mijn paternoster kwijt was. Een van hen gaf mij spontaan haar mooiste paternoster. Het doet deugd om er nu weer een te hebben. Hij ligt alvast naast mijn bed. ○

3 vragen aan:

Daphné Holvoet

Daphné Holvoet (35) woont samen met Karel en is mama van Warre (10) en Wouke (7). Ze werkt als opvoedster aan het internaat Kinderland in Kortrijk. Samen met haar collega Nele staat ze in voor de leefgroep van de meisjes tussen 10 en 18 jaar.

Hoe ervaar je de jongeren in jouw omgeving?

Ik werk ondertussen 15 jaar op het internaat en merk een groot verschil tussen de kinderen en de jongeren van toen en nu. Dit ervaar ik zelf zowel positief als negatief. De jongeren zijn veel mondiger, staan sterker in hun schoenen en weten wat ze willen. Ze hebben een duidelijk doel voor ogen en streven daar ook naar. Ze zijn vaak zeer zelfzeker, maar jammer genoeg trappen ze te gemakkelijk in de valkuil van zelfoverschatting. Maar uit hun fouten kunnen ze iets leren.

Welke goeie dingen zie je gebeuren?

Sommige kinderen zijn van hun 4 jaar bij ons totdat ze 18 worden. Het is zalig om te zien hoe ze met elkaar omgaan ondanks de leeftijdsverschillen. De kleuters kijken enorm op naar de grote jongens en meisjes en omgekeerd dragen zij zorg voor hen. Heel veel jongeren engageren zich ook als animator op ons speelplein tijdens de zomervakantie. Zorg dragen voor elkaar is een basis-houding geworden bij die jongeren.

Welke goeie raad

wil je de jongeren meegeven?

Voor de kinderen: blij vooral plezier beleven in je spel, respecteer elkaar en behandel elkaar zoals je zelf graag behandeld wordt.

Voor de jongeren: het internet maakt vaak van muggen hele grote olifanten! Hou dit voor ogen en probeer niet steeds te vluchten naar die (hele leuke?) digitale wereld. ○

Het geluk van oma

Met cartoons van Joris Snaet

Oma of opa worden is een ingrijpende gebeurtenis. Je kleinkind opent een nieuwe kamer in je hart en kleurt je kijk op het leven en de wereld. Kolet Janssen neemt je mee op haar weg als oma in talloze anekdotes en bedenkingen, over (klein)kinderen en familie, over opschuiven en ouder worden, over God en de wereld om ons heen.

Joris Snaet vertaalt dit alles in grappige en ontroerende cartoons.

Een boek om telkens opnieuw bewust te genieten van oma- en opageluk.

Auteur: Kolet Janssen

Uitgeverij: Averbode

Uitvoering: Paperback

Formaat: 19,5 x 24 cm

Omvang: 128 blz.

Verscheen: maart 2018

ISBN: 978-2-8081-0109-7

Prijs: € 16,95

Bestellen via:

<https://www.verbodeinspireert.be/books-view/het-geluk-van-oma/>

Nieuw voor in je boekenkast of aan de muur.

Gekkenwerk

Kleine ondeugden voor zorgdragers

Zorg staat meer dan ooit onder druk. Van hulpverleners en mantelzorgers wordt elke dag veel verwacht. Ze willen het goed doen, eisen veel van zichzelf en moeten bijna volmaakte mensen zijn bij wie de goedheid nooit eens wankelt.

Gekkenwerk doorbreekt hardnekkige stereotypen en brengt een eigenzinnige en ontwapenende kijk op zorgrelaties. Het is een bevrijdend boek dat het verhaal brengt van en voor gewone mensen, die in al hun kleinheid grootse dingen doen.

Auteurs: Linus Vanlaere, Roger Burggraeve, sdb

Burggraeve, sdb

Uitgever: LannooCampus

Afwerking: Paperback

Omvang: 176 blz.

Formaat: 22 x 15 cm

Verscheen: maart 2018

EAN: 9789401451826

Bestellen via: <https://www.lannoo.be/nl/gekkenwerk-herziene-editie>

Kalenders 2019

Haal onze onovertroffen **kalenders** in huis!

Wenskaartkalender 2019

Een kleinood voor verzamelaars!

Met twaalf karakteristieke tekeningen van Jaklien!

Op de keerzijde bedrukt als prentbriefkaart, los te versturen.

Formaat: 33,5 x 10 cm

Prijs: € 7,00

Gezinskalender 2019

De huiskalender bij uitstek voor de vrienden van Don Bosco. Met een nieuw design, stijlvolle foto's en inspirerende woordenwolken om elke maand eens bij stil te staan. Mooi en nuttig!

32 blz.; 21 x 30 cm

Prijs: € 5,00

Bestellen kun je bij Centrale Propaganda

Fr. Gaystraat 129, 1150 Brussel

Tel. 02/ 771 21 00

E-mail: centrale.propaganda@donbosco.be

IN MEMORIAM

Zuster Hendrika Eerdekens

° 20-03-1925 + 26-05-2018

Hendrika werd in een diep gelovig gezin in Peer geboren als tweede van zestien kinderen. Vader werkte in de mijn en moeder was huisvrouw. Als jongere werkte zij als keukenmeisje bij de salesianen in Hechtel en zo leerde zij de zusters van Don Bosco kennen.

Op 31 januari 1942 werd zij postulante te Kortrijk en na haar periode van studie en vorming sprak zij haar eerste geloften uit als zuster van Don Bosco op 5 augustus 1945.

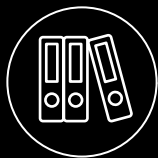
Zuster Hendrika kende geen berekening. Zij gaf zich totaal. Zij werkte eerst 10 jaar in Sint-Denijs-Westrem en gaf vervolgens het beste van zichzelf in Doornik, Groot-Bijgaarden, Melles, Hechtel en Wijnegem als goede assistente bij de keuken-

meisjes, verzorgster van het linnen, portierster en nam vele huishoudelijke taken op zich.

Toen zuster Hendrika haar 50 jaar religieuze professie vierde, liepen kerk en zaal vol. Alle vijftien broers en zussen en vele kinderen en kleinkinderen kwamen dankbaar meevieren. Zij was een opgewekte en tevens rustgevende aanwezigheid bij het onthaal en het leven in huis. Vele mensen gaf zij steun en houvast in hun leven. Dit deed ze met weinig woorden, met een troostend gebaar, met een groot hart. Zij stond gunnend, gelovig in het leven en dat straalde af op haar omgeving.

Op 26 mei 2018 mocht zij in Wijnegem op 90-jarige leeftijd haar rijk gevuld leven in Gods handen leggen. ○

Mijnheer pastoor zaliger was eerder conservatief op liturgisch gebied. Tijdens de maandelijkse jeugdmis zat hij, in de jaren '70, naast de biechtstoel. Hij fronste de wenkbrauwen maar liet ons, jongeren, betijen.

Onder impuls van een jonge seminarist engageerden tientallen jongeren van onze parochie zich in een liturgische werkgroep, een koortje en een muziekbond. De maandelijkse vieringen werden opgeluisterd met eigentijdse muziek, teksten werden herschreven in de taal van jongeren. De kerkgaande jeugd van de parochie voelde zich aangesproken, volwassenen stapten helemaal mee in het verhaal.

Eind januari zag ik een soortgelijk initiatief. Onder impuls van een jonge salesiaan engageerden tientallen leerlingen zich om van de jaarlijkse Don Boscoviering een eigentijdse, hartverwarmende liturgie te maken. Die jaarlijkse traditie doet soms ook de wenkbrauwen fronsen maar de viering spreekt de 1000 aanwezige leerlingen aan.

Jongeren- engagement

Het tegengestelde gebeurde bij het vormsel van mijn kleinkind: nietszeggende teksten, oubollige liederen, een homilie van de vormheer die in niets doordrong tot de leefwereld van het twintigtal tieners, voor wie alle mensen die dag in de kerk zaten. Van de eerste tot de laatste seconde heb ik me geërgerd, van jongerenengagement geen spoor.

Waarschijnlijk waren vormselvieringen elders frisser, meer gericht op de leefwereld van jongeren, ik hoop het.

Wie wil dat jonge mensen zich engageren voor om het even wat, in liturgie, op sociaal vlak, ..., moet een flinke stap zetten naar de wereld waarin zij leven, bewegen, dromen, terwijl begeleiders eigen wensen aan de kant durven zetten.

Dat had mijnheer pastoor zaliger goed begrepen. Het wenkbrauwfronsen nam hij erbij!

